

Велика п'ятірка для життя

КУПИТИ

Коли ваш бізнес процвітає, підлеглі вас обожнюють, а клієнти ладні тижнями чекати можливості співпрацювати з вашими компаніями, ви не готові прийняти свою незабарну смерть у 55 років. Чи готові? Джо вирішує провести зі своїм невиліковно хворим наставником останні місяці. І Томас, навіть на порозі смерті, надихає жити та ділитися досвідом. «Ми всі покликані бути лідерами. Хоча б для того, щоб вести за собою самих себе. Зрештою, хтось має надихати вас щодня вставати з ліжка. І цей хтось — ви», — ось ваше потужне нагадування про те, що успішні лідери займаються не лише своєю справою — вони займаються справою життя. Справою, у якій важливі мета існування і попутники. У кожного своя велика п'ятірка для життя, хоча... пункт «подорожі світом» є у великих п'ятірках 95% людей. «Люблю цю книжку. Тут правильне поєднання прикладів, концепцій та емоцій покликане допомогти лідерам досягти успіху. Справжнє відкриття!»,

— Джейн Голл, старша віцепрезидентка American Bank Детальніше про книгу

Книга «Велика п'ятірка для життя» — це мотиваційна проза, що допомагає визначити особисті та професійні цілі від автора популярної бізнес-літератури Джона П. Стрелекі. Американський письменник пропонує ознайомитися з п'ятьма ключовими аспектами життя, на яких люди мають зосередитися, щоб відчувати задоволення та щастя. Стрелекі переконаний: всі здатні бути лідерами, хоча б для того, щоб слідувати за власним покликанням.

Про побудову успішної кар'єри, саморозвиток і мету існування розповість Томас Дерейл — найвидатніший керівник, якого тільки бачив світ. Це вигаданий персонаж, який у п'ятдесят п'ять років дізнався, що помирає. Однак він не припиняє надихати інших і вирішує поділитися досвідом особистісного росту. Експерсія до екзистенційного музею

Якби з'явилася можливість переглянути всі дні, що опинилися в минулому, чи принесли б вони радість? Чи кожна дія була варта витраченого часу? Чи було б цікаво після смерті «виставити» спогади у віртуальному музеї, щоб їх проаналізували інші? У книзі «Велика п'ятірка для життя» Джон Стрелекі висвітлює ідею, що заохочує уявити весь період існування особистості як низку експонатів у галереї. Якщо людина займалася спортом десять відсотків життя, то пропорційно таку ж частину виділили в контексті виставкової площі. За подібною тенденцією розмістилися б інші елементи «колекції буття»: робота, стосунки та хобі. Письменник транслює позицію, що справи, які не

викликають задоволення — це лише марно згаяний час. Томас Дерейл надасть важливі поради щодо лідерства й допоможе впоратися з тиском буденності. Висхідна крива життя: досягнення успіху шляхом віри в себе

Тримати баланс між відпочинком і продуктивністю — невимовно складна робота, однак цілком здійсненна. Дерейл знає, як підвищити ефективність у команді та в індивідуальних справах. Варто ставити цілі, що відповідають пріоритетам і цінностям — це перший принцип The Big Five for Life. Друга позиція концепції ґрунтується на ідеї, що вплив відіграє значну роль у формуванні особистості, яка б нізащо не пошкодувала про свої прожиті дні. Стосунки, пригоди й духовність — наступні пункти системи «бездоганного віртуального музею», розвиток яких дозволяють насолоджуватись існуванням якомога довше.

Однак без внутрішньої сили фундамент «галереї буття» стане крихким. Як відновити енергію та знайти вихід із, гадалося б, патової ситуації, можна дізнатися, якщо купити «Велика п'ятірка для життя» Джона Стрелекі. Секрети майстерності управління Томаса Дерейла

Пошук сенсу життя, визначення цілей, а також синхронізація користі та задоволення є основою концепції «великої п'ятірки». Однак її правильне використання сприяє розвитку ще одного важливого аспекту — стратегічної побудови бізнесу. Інтеграція низки принципів у роботу допоможе не лише визначитися з мотивацією працівників, а й зрозуміти, що пригальмує швидкоплинну зміну кадрів.

Томас Дерейл розповідає про класифікацію стилів управління, помилки, які роблять керівники з багаторічним досвідом і надає поради щодо якісної координації бізнес-діяльності. «Книга, яка відкрила мені очі та надихнула. У всіх сенсах»,

— Leisure Magazine

Розділ 1

Я скинув наплічник на землю. «Дивовижно, — подумав я, споглядаючи краєвиди, що відкривалися переді мною. — Справді дивовижно». Жінки, з якими я їхав у поїзді, мали рацію. Підйом дався мені важко, але, безумовно, був вартим зусиль. Я нахилився, витягнув пляшку з водою з бокової сітчастої кишені наплічника й відпив великий ковток.

Піді мною простягалися кілометри гірських вершин і долин. На деяких відкритих ділянках можна було розгледіти невеличкі села. Гірські схили переважно були вкриті густими лісами, подібними до тих, через які я продирався сюди.

Я не планував витратити час на цей похід, але туристки з Австралії, з якими я познайомився в потязі, були в захваті від цього місця. І я був радий, що дослухався до їхніх порад.

Аж раптом у голові знову промайнула гадка про Томаса. «У нього з Мегті точно відбувається щось важливе, — подумав я. — Я згадував про нього сьогодні зранку вже з десятків разів. Треба буде ввечері перевірити, чи не написав він мені на електронну пошту».

За останні кілька років я збагнув, що, коли згадую про когось так часто, як про Томаса сьогодні, це означає, що із цією людиною щось відбувається. Майже завжди — щось хороше.

Я знов окинув оком краєвид і вдихнув на повні груди чисте повітря. Минула вже половина моєї чотиримісячної подорожі Іспанією, сповнена таких чудових моментів, як цей. Прекрасна архітектура, привітні люди, захоплені краєвиди... «Ось заради чого варто жити, — подумав я. — Як каже Томас, щодня — трохи вище висхідною кривою життя. Щодня — трохи ближче до моєї великої п'ятірки для життя».

Розділ 2

Меггі Дерейл відповіла на дзвінок лікаря. Її чоловік міцно спав, що останнім часом стало рідкістю, тож вона не хотіла його будити. Слухаючи свого співрозмовника, жінка кусала губи, щоб не розплакатися.

— Так, — сказала вона. — Я розумію. Так, я подбаю про те, щоб він приїхав завтра... Ні, не думаю, що ви можете чимось зарадити.

Закінчивши розмову, Меггі сіла на один зі стільців.

Вони з Томасом придбали цей кухонний гарнітур майже 20 років тому, під час їхньої щорічної відпустки.

Тоді він покепкував, що Меггі вибрала занадто крикливі кольори для сидінь. Відтоді вони завжди сміялися, згадуючи цю історію. Від цього спогаду жінка заплакала. Спочатку тихими сльозами. Потім вони полилися потоком — і вона заридала, усвідомлюючи, що відбувається.

Коли сльози на очах висохли, Меггі вирішила, що більше не плакатиме, принаймні не зараз. Вона знову взялася за телефон.

— Привіт, Керрі, це Меггі... Знаю, Керрі, знаю... І я теж... Керрі, я хочу, щоб ти продовжила реалізовувати свою ідею. Ти вклала в неї стільки часу та енергії. Я завершу свою частину й передам усе тобі наступного тижня. І, Керрі... часу в тебе буде небагато.

Поговоривши з Керрі, вона рушила до кабінету й відкрила електронну пошту. «Потрібно зв'язатися з Джо», — подумала вона.

Розділ 3

Решту дня я провів, спускаючись із гір і вертаючись до містечка, в якому зупинився, і тепер зайшов до невеликого кафе. Томас ні на мить не виходив із моїх думок.

Я згадував про нього так часто, що вирішив перевірити електронну пошту ще до того, як повернуся в готель чи повечеряю. «У нього, мабуть, чудові новини», — думав я.

— Вітаю, Джо.

Я обернувся і глянув ліворуч.

— Вітаю, — відповів я з усмішкою. То була одна з тих жінок, що порекомендували мені похід, з якого я щойно повернувся.

— Дякую за чудову пораду. Похід був дивовижний.

Я витягнув із кишені телефон і під'єднався до вайфаю.

Почекав, поки електронна пошта оновиться. Кафе було переповнене відвідувачами: здебільшого іншими туристами, але траплялися й місцеві. Багато з них теж перевіряли свою пошту. «Не припиняю цьому дивуватися, — подумав я. — Не так давно інтернету навіть не існувало, а зараз ми можемо миттєво обмінюватися повідомленнями з людьми по всьому світу». За мить поштова скринька оновилася, і я переглянув листи. Один із них справді був від Томаса. Точніше, від його дружини, Меггі.

Загалом у цьому не було нічого дивного: вона часто повідомляла новини, які стосувалися їх обох. Я натиснув на повідомлення, чекаючи, поки воно завантажиться.

За мить я побачив чотири слова, від яких у мене обірвалося серце.

«Томас захворів, будь ласка, зателефонуй».

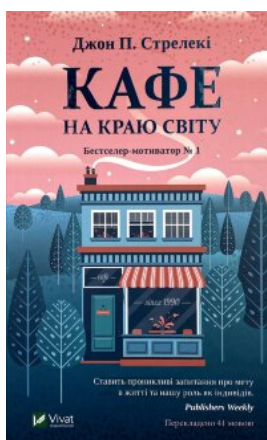
Я зайшов у свій онлайн-акаунт і ввімкнув гарнітуру.

Набираючи номер, я розмірковував над її словами: «Що могло трапитися? Томас ніколи не хворів». А тоді почулися гудки й голос Меггі.

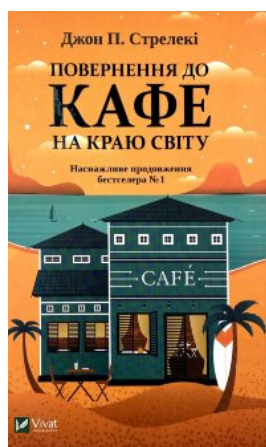
— Привіт, Меггі, це Джо. Я отримав твоє повідомлення. Що сталося? Як Томас?

— Погано, Джо. — Я почув, що голос Меггі трохи тремтить. — Вибач, що турбую тебе під час подорожі, але я подумала, що ти захочеш знати.

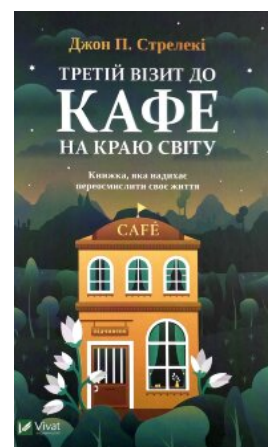
Рекомендована література



Кафе на краю світу



Повернення до кафе на краю світу



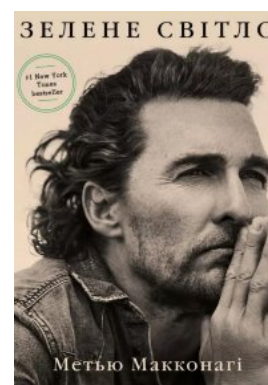
Третій візит до кафе на краю світу



Новий відвідувач кафе на краю світу



Молоко і мед



Зелене світло

Перейти до категорії
Саморозвиток та мотивація

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ